

jeg taler her kun paa egne Vegne, men med Tilslutning af ikke saa ganske faa af mine Partifæller. Derimod taler jeg ikke paa de to Medlemmers Vegne, der høre med til dette Mindretal. Jeg gør opmærksom derpaa for at undgaa mulige Misforstaaelser, thi jeg anser det for muligt, at de to ærede Medlemmer og jeg have et ganske forskilligt Syn, om just ikke paa den foreliggende Sag, saa dog paa den fremtidige politiske Udvikling her i Landet, men det er selvfølgelig noget, som jeg her ikke skal komme nærmere ind paa at omtale. Tiden kan bedst vise, om jeg har Ret deri, og jeg har kun gjort denne Bemærkning for at undgaa Misforstaaelser. Det Forslag, der her foreligger fra Flertallets Side, bliver jo betegnet som et Forligsforslag eller rettere sagt: som en Del af det Forlig, der nu skal sluttes, og den ærede Ordfører udtalte — jeg fik i hvert Fald det Indtryk, og det er vist rigtigt, at han fandt, at det var og vilde blive et ærefuldt Forlig. Jeg er meget uenig med den ærede Ordfører i denne Betragtning, jeg finder ikke, at det vil blive noget ærefuldt Forlig, ja jeg finder ikke en Gang, at dette Forslag, hvis det vedtages, fortjener Navn af Forlig — dette Ord taget i den bedste Betydning. Hvis dette Forslag vedtages, ser jeg deri en Betegnelse af, at Folketinget underkaster sig, falder paa Knæ for Retsbruddets Mænd, for det provisoriske Regimente her i Landet. Vi hverken maa eller kunne jo dog glemme, hvad det er, der er påseret her i Landet i en længere Aarrække. Jeg skal ikke her opholde mig ved Ting, som det, at denne Regering og det Parti, som har støttet den i disse Aar, har forfulgt politiske Modstandere ved Afstedigelser og Fængsling; men der er dog en Ting, jeg gerne vilde fremdrage, og det er, at denne Regering med Støtte af dette Parti i 9 Aar har regeret i Kraft af provisoriske Love, provisoriske Finanslove, i 9 Aar har tilfidejat Folketingets Lovgivnings- og Statsbevillingsret. Og ikke nok hermed, men den har ogsaa i disse Aar øst Landets Penge ud, Million paa Million til provisoriske Foranstaltninger, om hvis Værd for Landet der hersker den allerstørste Tvivl omkring i Befolkningen. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at et Forlig paa det Grundlag og med denne Regering er den største Udmængsel, der nogen Sinde er tilføjet det danske Folketing. Man hører jo undertiden den Tale om Ansvar, man hører den Tale om, at Folketinget her ikke kan paatage sig Ansvar for at blive ved under de nuværende Tilstande. Jeg ved, at denne Tale beror paa en Misforstaaelse, for lad os dog være enige

om det, at Ansvar for disse elendige, ulukkkelige Tilstande hviler kun et Sted, og det er hos denne Regering og det Parti, som har støttet dens Politik. Det er muligt, at Venstre her i Landet ogsaa har begaaet sine Fejl, at Venstre til Tider har stillet sig paa et noget for stærkt, noget for skarpt ensidigt Standpunkt. Jeg siger, det er muligt, jeg tør i alt Fald ikke benægte det, men paa den anden Side mener jeg dog at turde hævde, at Venstre aldrig nogen Sinde har stillet sig paa saadanne Standpunkter, som have kunnet berettigede Regeringen til at gaa den Vej, som den har gjort. Jeg for mit Vedkommende ønsker gerne at komme ud af disse ulukkkelige Tilstande, jeg ønsker gerne et Forlig, men det skulde saa være et Forlig, som kunde bære, et Forlig, som kunde vinde Tilslutning i Befolkningen, et Forlig, hvorom man kunde sige, ikke at den og den havde sejret, men at Grindebloven havde sejret, og at Retteen havde sejret her i Landet. Dette tror jeg ikke kan siges om dette Forlig her, jeg tror, at det Forlig, der nu skal sluttes, vil bære Spiren i sig til ny Strid og ny Kamp i vort Land.

Om de enkelte Poster paa dette Ændringsforslag skal jeg ikke udtale mig ret meget. Dette, at der her findes Bevillinger til provisoriske Foranstaltninger og navnlig til provisoriske Befæstningsanlæg her i Kjøbenhavn, er for mig nok til at stemme derimod, og jeg kan ikke se rettere, end at vi ved at vedtage dette Forslag gøre noget, som vil berede den nuværende Regering en Triumf, den vil, naar dette Forslag er vedtaget, kunne staa med det i sine Hænder og sige: Her have vi Bevillinger til de Foranstaltninger, som Folketinget i mange Aar — og det med Rette — har modsat sig. Af enkelte Poster, som ikke have en provisorisk Karakter, har jeg lagt Mærke til et Par, som pege i en vis Retning, og det er Lønningstillæg til højere Embedsmænd og Ansættelse af ny Embedsmænd. Naar, jeg vil sige, at hvis det kun her drejede sig om disse enkelte Punkter, saa havde det jo ikke saa meget at sige, men hvis det derimod skal være et Fingerpeg for den fremtidige politiske Udvikling her i Landet, vil jeg ogsaa over for dette sige, at jeg langt fra kan give det min Tilslutning. Jeg har hørt, at en Del af Bederne for Aararbejdsloven her i Landet have interesseret sig stærkt for dette politiske Forlig, men jeg vil sige, at hvis de Herrer føle sig tilfredsstillede af den Slags Ting, højere Lønninger til Embedsmænd og ny Embedsmænd, saa venter jeg mig ikke ret meget af denne Bevægelse, som jeg ellers havde sat et stort Haab til, og hvis det kun er det, de vente sig, saa vil